

NOMÉS SOM PEONS

Senyor director,

Mai m'havien agradat els escacs. Pensava que eren un joc complicat. Era quelcom molt avorrit. Fins que un dia, el Boryslav va arribar a l'institut. Recordo la seva presència durant els primers mesos. Estava trist i angoixat. La tutora ens explicà que venia d'Ucraïna. Havia fugit de la guerra amb els seus pares i ara vivia a Lleida. El primer dia de classe, em vaig atansar a ell a l'hora del pati. Estava sol en un racó. Em vaig posar davant seu i vaig veure que tenia un tauler d'escacs a les mans. Em va mirar als ulls i va començar a posar les peces. Jo, com que no m'agradaven els escacs, vaig fer que no amb el cap, però ell em va convidar a seure. Així va ser com vam fer-nos amics.

Ha passat un any i mig i el Boryslav ja parla català. Ell em va ensenyar a jugar a escacs i jo li vaig ensenyar català. D'ell vaig aprendre el valor de cada peça als escacs i els seus moviments. Sempre m'ha dit que el peó és la peça amb menys valor i l'única que no pot retrocedir. Encara que sigui la peça amb menys valor, el Boryslav, diu que és una peça clau. Sempre em deia que el peó és només un soldat però pot canviar les coses. Després em va dir que ell també ho faria algun dia.

Fa uns dies que el Boryslav està distant. Està preocupat per la guerra al seu país i parla d'anar a lluitar. Jo sempre li dic que no està preparat per anar a una guerra. Només és un nen. Ell, en canvi, diu de defensar la seva terra, la bandera i tot això. "Però no veus que això és com els escacs?", li dic. "Els qui declaren les guerres són com el reis. Ells estan protegits i no es mouen de la casella. En canvi, tu i jo som només peons. La nostra vida no val res."

Avui el Boryslav fa 15 anys i no ha vingut a l'institut. Quan he vist que no hi era, m'he posat nerviós. Li he enviat un *whats* i m'ha contestat amb un *emoji* d'un peó. "Estàs boig!". Avui m'he adonat per què li agradaven tant els escacs. El Boryslav se sentia com un peó.

Darren Jr.